

איך לא נשא פנים לאלף ומאחיס ספרי תלמוד ואגדה בעבור המורה והמדע? הלא תחשוב כי רצונו משה היה כמעט משנה בדורו של משה רבינו ולדקת כל הדור היתה תלויה בו, ואותם הנמחרים כוונו לזיישו ולהוליא עליו שם רע שלא לשם שמים ולכן חרה אף ה' בהם: שהרי אמרו רבותינו ע"ה בגטין פ' הגזקין אמר ר"ש צא וראה כמה גדולה כוחה של צושה שהרי סייע הקב"ה את צד קמלא והחריב את ביתו וצדק את היכלו: ואם על צד קמלא שהיה קל אחד בדורו והיה על דבר סעודה הקפיד השם צ"ה מה תאמר ברצונו משה שהיה משנה למשה רבינו, שציווהו והוליא עליו שם רע ממינות וכפירה: אי שמים! אי לזאת יסלח להם סלה! הלא תראה מה שנאמר בירושלמי ר"פ החובל שדרשו ע"ה על מקרא שאומר ישור על אנשים ויאמר וגו' ואז פדה נפשו מעבור וגו' כמה דברים אמורים שלא הוליא עליו שם רע אצל הוליא עליו שם רע אין לו מחילה עולמית: והטעם בעבור שהוליא שם רע הוא כתב שאינו נמחק מדור לדור: ולכן אחי אל תחמה אם השם ית' ענש את תורת בני נרפת לכבוד רצונו משה ולא נשא פנים לספרי התלמוד שלהם ויסקק עליהם בעמוד אש ועץ עד שהרעים עליהם כל הגלחות ואז נתחדשו הגזירות הגדולות. את הקהלות הרגו יותר מג' אלפים, ואת ספרי התלמוד שלהם כולם נתנו לשריפה ולמאכולת אש ואז ינאה הגזירה שלא ילמדו עוד ספרי תלמוד בגלוי עד היום הזה: ואם תשאל מי יודע שאותם הגזירות היו בענין שריפת המדע והמורה, אע"כ הנה האות והמופת שלא הפסיקו מ' יום צין שריפת ספרי רצונו לשריפת ספרי התלמוד, ובאותו זמן עזמו נשרפו כל הסדרים והפירושים שנמלאו בפרים ונתערב אפר ספרי התלמוד באפר ספרי המדע והמורה, כי עדיין היה האפר במקום: וזה דבר אמת וגלוי ומפורסם לכל העמים יהודים וגוים, ולאחר ידעו הכל כי דין שמים היה וממרום שלח אש על אשר שלחו יד בספרו הקדוש:

והר' יונה הגדול מצרלונה ז"ל היה ראש וקצין על כל אותם הרעות הגדולות שנעשו בנרפת, ואז נמס לבצו ולבצ כל עוזריו, וקבל עליו ללכת ולהשתטח על קבר רצונו צמנין עשרה ולבכות על קברו ז' ימים שימחול לו על אשר מעל בספריו, והודה בפיו בפני כל העם ואמר בלשון זה: הני

4*

שיני הדובר ההוא ואל תשא לו פנים ואפילו אם יהיה מן הנקראים רבנים צפה ההמון תקרא אליו רב החובל, ובכן תזכה ותמלא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואנשים ואל תחוש התיישים:

אחי שאל נא לימים ראשונים ושנים קדמוניות, זה ששים שנה אשר התעוררו קלת מחכמי פרוצניאל וקטלונניא על ספרי רצונו, ולא כוונו בזה לכבוד אמונת התלמוד ושום דבר אמונה, אלא בעבור שנתחדשה שגאה וקנאה צניקה ולא היו יכלים להנקם איש מאחיו, ולכן מנאה כת אחת תואנה על האחרת באמור הם מיינים ועוסקים בספרי מיינים: והולכו עמהם כמה וכמה כרכים מספרי מדע ומורה והלכו אל נרפת והלשינו את הכת האחרת לפני חכמי נרפת בדברי מיינות וכפירה, ושהם עוסקים בספרים פלוגיים שרובם דברי מיינות, והוליאום וקראו בהם לפני אותם החכמים ופירסום לגנאי ולציון כרונם; ואותם החכמים המושלמים לא דקדקו בספרים ונתנו אותן אל אותם המדברים, והחליטו גזרתם לבער ספרי המורה והמדע בכל אשר ימלאו שם, וכל ההוגה בהם יחרם הוא וכל רפשו ויבדל מקהל הגולה, ולא היה דיים בזה אצל נתנו למאכולת אש לעיני השמש כל אותם הכרכים: ולא דים בתצורה לצד אמונם עוד האש אשר בה שרפוס הצעירותו מן הנר הגדול שהיה דולק בצית הכומריא הגדולה של פריש לפני המוצב והכומרים הצעירו אש ונתנה עליהם ונשרפו הספרים ברחוב עיר פריש לעיני כל העם: וכל זה עשו להשמיע קול שאון הכפירה והמיינות ולהבזות ספרי רצונו, ושלחו הנידוים והגזרות בכל קהילות פרוצניאל ובזה נתנו חרצ חדה איש באחיו ברוב הקהלות: ויהי הרעה הולכת וגדלה עד ששתי הכתות נלחמו במונטפליר בהכה ופלוט והולא את שם רע ולעזים מגונים: וכת המורים במורה נדק נפלו צפח יקושן, כי שכרו עידי שקר נגד הכת העלובה והעידו עליהם עדיות רבות ורעות לפני שופטי הארץ והאומה: ובכן נדונו בקניאל לשונות ונחתכו יותר מעשרה לשונות של טובי הכת המורה במורה: ויודע יד ה' את עבדיו וזעם את אויביו: והנה שגור צפי כל: שחו בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ: ועתה אשוב אל מה שנעשה בעיר פריש ומה קבלו על ככה ומה הגיע אליהם: ה' משמים השקיף ויקנא לכבוד רצונו הקדוש ולכבוד ספריו וישלח בקהלות נרפת חרון אפו ומחמו ולא נשא פנים לתורתו: ואל תחמה על זה לומר